

»Ex Ponto« neprestano moledoval, da bi se mu dovolil povrat v domovino, in je baje (kakor nam pripoveduje sam v 13. pismu 4. knjige »Ex Ponto«) zložil tudi v getskem jeziku pesem v proslavo Avgusta in njegove obitelji. Toda vse zaman. — Manj navadne izraze v prevodu (n. pr. obimec = objem, die Umarmung; imec = imje ali ivje, der Rauhreif) je privedla rima na dan. — Vse tri sonete združuje skupni naslov »Sängers Klage«, in tudi tretji sonet, dasi je postal znan šele po pesnikovi smrti iz njega rokopisne ostaline, nam je staviti s prvima dvema vred v leto 1833., ko so se bila pojavila nasprotstva proti Kranjski Čebelici, ko se je bilo Pavšekovemu rovanju posrečilo, da je odrinil Čopa, dotedanjega pregledovalca rokopisov, in da se je rokopis poslal Kopitarju v cenzuro. (Primeri Dun. Zv. V. pag. 38. in 39.) Pomniti je, da tudi znani sonet »Apel podobo na ogled postavi« spada v isto dobo; natisnjen je bil namreč v prilogi 30. štev. Ilirskega lista iz leta 1833. —

L. P.

S o n e t.

Da njo, ki naj bi v vseh jezikih slavo
 Ji peli, njo, homerske hvale vredno,
 Ki z vsemi lahko stavi se vzporedno,
 Kar so jih kdaj slavili veličavo —

Da njo, ki tak' prevzela mi naravo,
 Da hrepenim ves le za njo, dosledno
 V slovenskem le slavim jeziku vedno,
 Ne tudi v nemškem, to vam beli glavo? —

Pri nas navadno nemško le gospôda,
 Ki vlada, govori, slovensko oni,
 Katere v služnost vpregla je usôda.

Služeč najstrožjo službo, ki svobôda
 Jo kdaj služila je v ljubezni sponi,
 Držim se šege svojega narôda. —

Dr. Fr. Pr.

Ilirski list 1834. št. 19. (10. majnika).

Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju. (I., Augustinerstrasse Nr. 7.) nam je poslalo v blagovoljno objavljenje zapisnik vseh letošnjih darovalcev. Zaradi skopega prostora sicer, žal, ne moremo do cela ustreči želji slavnega društva; iz srca radi pa ponatisnemo konec poslanega dopisa, s katerim se popolnoma strinjamo, želež mu v prilog mile naše mladine največjega uspeha. »Za toliko darov — tako se završuje omenjeni dopis — bodi iskrena zahvala rodoljubnim darovalcem, darovalkam, narodnim zavodom, posebno še gosp. državnemu poslancu V. Pfeiferju za lepo vsoto 63 gld., ki jo je nabral med slovenskimi državnimi poslanci. Ta plemenita požrtvovalnost za ubožne slovenske velikošolce na Dunaju zbuja tudi nadalje mile Slovence in Slovenke, osobito pa še narodne zavode k daljnemu izdatnemu podpiranju ubožnih naših dijakov na Dunaju, podpirane dijake pa k temu, da se neumorno uče, lepo vedejo ter svoj značaj utrjujejo za bodoče resno delovanje v blaginjo bednega našega naroda! — Darove

sprejema vč. g. dr. Fr. Sedej, c. in kr. dvorni kapelan, ravnatelj v Avgustineju na Dunaju (I., Augustinerstrasse Nr. 7.).*

Jagičevega zbornika »Archiv für slav. Philologie« VIII. zvezek (1. in 2.) ima naslednjo vsebino: »Die Baltica des Libellus Lasicki«. Untersuchungen zur litauischen Mythologie, von Dr. Theodor R. von Grienberger; »Die Behandlung der Lautgruppen *in, un* + Consonant im Slavischen«, von Friedrich Lorenz; »Zur Provenienz der Kijewer und Prager Fragmente«, von V. Oblak; »Die apokryphische Erzählung vom Tode Abrahams«, von G. Polivka; »Zwei böhmische Flugblätter des XVI. Jahrhunderts«, von Dr. J. Bolte (z opazko Brücknerjevo); »Quellennachweise zum Codex Suprasliensis«, von Dr. Abicht u. Dr. Schmidt; »Das Martyrium des heil. Pionius«, von Oskar von Gebhardt; »Martyrium des Kodratus«, von Dr. Schmidt; »Martyrium des S. Sabinus«, von I. v. d. Gheyn; Martyrium der XLII Märtyrer zu Amorium, von Dr. Abicht u. Dr. Schmidt; »Zur slav. Parömiographie«, von A. Brückner; »Dialektologische Merkmale des südrussischen Denkmals »Žitije sv. Savy«, von A. Kolessa; »Eine Bemerkung zur ältesten südslavischen Geschichte«, von Dr. V. Oblak. (str. 228. do 234.) V tej kratki razpravi zagovarja sedaj že pokojni Oblak isto s filološkega stališča, kar je dokazoval v »Izvestjih« dr. Kos z zgodovinskega stališča (Ljub. Zvon. je v 7. št. opozoril tudi na to razpravo), da so namreč Slovenci prišli v VI. stol. v svoje pokrajine, upirajoč se mnenju, da bi bili Slovani avtohtoni v Panoniji, Noriku in v Veneciji, kar so zagovarjali in dokazovali Šembera, Trstenjak in tudi nemški historiki Mannert (Germanien 499—501) in Contzen (Die Wanderungen der Celten 67 sqq.) ali pa drugi, ki trdijo, da so se Slovenci baš zato tako naglo razširili, ker so našli avtohtonske Slované, s katerimi so se združili in asimilovali. Oblak sodi: Brž ko smo spoznali, da tvorijo južnoslovanska narečja nepretrgano vrsto ozko spojenih in sorodnih narečij, ki so tako razdeljena, da so si sosedna narečja najbolj sorodna (n. pr. da imajo južnosrbska narečja svoje najbližje sorodnike v severnomacedonskih, iztočnosrbska svoje organsko nadaljevanje v narečjih zapadne Bolgarije, da prehajajo slovenska narečja po beneškem in goriškem nar. na jugu v čakavsko skupino, na iztoku pa po starem kaj-narečju v štokavščino in čakavščino — tedaj se mora sklepati, da so bili v onem velikem toku, ki je v VI. stol. preplaval pokrajine na Hemu, ob Adriji in v Alpah, tudi predniki Slovencev. Čuden slučaj bi bil sicer, da bi slovenska narečja kot organsko nadaljevanje srbohr. zavzemala baš tisto mesto v južnoslovanski dialektni skupini, ki jim pristaje po njih sorodnosti. Današnji Slovenci torej ne morejo biti potomci onih avtohtonskih Slovanov, o katerih govori Perwolf; sicer bi bili gotovo oni avtohtoni vplivali na jezik Slovencev, a to se ni zgodilo; tako slični pa tudi niso mogli biti oni avtohtonski Slovani poznejšjim Slovincem, da bi se bili takoj združili in asimilovali; saj so se nekaj stoletij samostojno razvijali. Pred prihodom Slovencev v drugi polovici VI. stol. torej v alpskih deželah ni bilo Slovanov.

V kritikovalnem oddelku je ocenil V. Oblak poleg drugih del tudi Glaserjeve slovstvene zgodovine I. del in sicer precej rezko. V bibliografskem oddelku poročajo V. Jagić, V. Oblak in M. Rešetar. Le-ta je podal tudi pregled filološke vsebine srbohrvaških periodnih publikacij za leto 1894.